

Arrest

nr.189 490 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 182 805 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: A(...)

voornaam: A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voorvrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

X artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend;

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 09/12/2012,12/04/2013,13/09/2013,17/01/2014, 07/11/2014,14/07/2016 en 03/12/2016.

Betrokkene diende 4 asielaanvragen in. De 1e asielaanvraag diende betrokkene in op 09/01/2012, waarbij betrokkene verklaarde minderjarig te zijn. Uit een botscan uitgevoerd op 30/01/2012 blijkt dat betrokkene meerderjarig is met een minimumleeftijd van 21.3 jaar. Betrokkene heeft dus geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 30/11/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 03/12/2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 06/12/2012), dat te kennis gegeven werd aan betrokkene op 05/11/2014. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 26/03/2013. Betrokkene diende een 2° asielaanvraag in op 23/05/2013. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 28/08/2013, betrokkene nam kennis van deze beslissing op 29/08/2013. Deze beslissing ging gepaard met een bijlage 13 quinquies, ter kennis gegeven aan betrokkene op 13/09/2013. Betrokkene ging in beroep bij de RW tegen deze beslissing, dit beroep werd verworpen op 18/12/2013. Betrokkene diende een 3e asielaanvraag in op 09/09/2014, het CGVS besloot deze aanvraag niet overweging te nemen op 29/10/2014. Hierop volgde een 13 qq 15 dagen. Betrokkene ging in beroep bij de RW tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen op 18/11/2015. Betrokkene diende op 17/09/2015 een 4e asielaanvraag in, op 30/06/2016 weigerde het CGVS deze in overweging te nemen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 30/06/2016. Deze beslissing ging gepaard met een bijlage 13 quinquies, ter kennis gegeven aan betrokkene op 14/07/2016. Betrokkene ging in beroep bij de RW tegen deze beslissing, op 23/11/2016 werd dit beroep verworpen. Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende 4 asielaanvragen in. De 1e asielaanvraag diende betrokkene in op 09/01/2012, waarbij betrokkene verklaarde minderjarig te zijn. Uit een botscan uitgevoerd op 30/01/2012 blijkt dat betrokkene meerderjarig is met een minimumleeftijd van 21.3 jaar. Betrokkene heeft dus geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 30/11/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 03/12/2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 06/12/2012), dat te kennis gegeven werd aan betrokkene op 05/11/2014. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 26/03/2013. Betrokkene diende een 2^e asielaanvraag in op 23/05/2013. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 28/08/2013, betrokkene nam kennis van deze beslissing op 29/08/2013. Deze beslissing ging gepaard met een bijlage 13 quinquies, ter kennis gegeven aan betrokkene op 13/09/2013. Betrokkene ging in beroep bij de RW tegen deze beslissing, dit beroep werd verworpen op 18/12/2013. Betrokkene diende een 3e asielaanvraag in op 09/09/2014, het CGVS besloot deze aanvraag niet in overweging te nemen op 29/10/2014. Hierop volgde een 13 qq 15 dagen. Betrokkene ging in beroep bij de RW tegen deze beslissing, het beroep werd verworpen op 18/11/2015. Betrokkene diende op 17/09/2015 een 4e asielaanvraag in, op 30/06/2016 weigerde het CGVS deze in overweging te nemen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 30/06/2016. Deze beslissing ging gepaard met een bijlage 13 quinquies, ter kennis gegeven aan betrokkene op 14/07/2016. Betrokkene ging in beroep bij de RW tegen deze beslissing, op 23/11/2016 werd dit beroep verworpen. Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 09/12/2012, 12/04/2013, 13/09/2013, 17/01/2014, 07/11/2014, 14/07/2016 en 03/12/2016.

Betrokkene diende 4 asielaanvragen in, deze werden allemaal negatief afgesloten zowel door het CGVS als de RW. Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRWI.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.. Moijson, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Ninove en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, Ali. Asqhar. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 17.02.2017

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)
Brussel, 17.02.2017"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

Aangaande de vasthouding dient op artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) gewezen te worden, die luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, §4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, §1, tweede lid, en §3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, §2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer

te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Bij lezing van voormeld artikel blijkt dat een vreemdeling tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering slechts beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen (cf. RvS 1 december 2006, nr. 165.470; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 12 januari 2001, nr. 92.181). De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de vasthouding in overeenstemming is met de wet.

In deze mate is het beroep gericht tegen de bestreden beslissing onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel, van het recht op verdediging, van het recht op horen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ze meent tevens dat er sprake is van een schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest) en wijst tevens op artikel 15 van het Handvest, op artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 (hierna: de UVRM), op artikel 6 van het Internationaal Pact betreffende economische, sociale en culturele rechten opgemaakt te New York op 19 december 1966 (hierna: het ECOSOC-Verdrag) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest.

Ze zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

- 4.1.1.

a) Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

b) Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het respect voor deze beginselen houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken zodat de beslissing niet alleen in rechte en in feite verantwoordbaar is, maar ook dat de beslissing de toetsing van de redelijkheid doorstaat.

c) Rechterlijk toezicht

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

- 4.1.2.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor

een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing niet alle elementen.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van verzoeker.

4.2.

De bestreden beslissing stelt:

„Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 09/12/2012, 12/04/2013, 13/09/2013, 17/01/2014, 14/07/2016 en 03/12/2016.

Betrokkene diende 4 asielaanvragen in. (...) Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 ; nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

(...)

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde zien betrokkene niet in het bezit is van een geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

4.3.

- 4.3.1.

In de eerste bestreden beslissing wordt er verwezen naar het artikel 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 bepaalt :

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°,

11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

Artikel 74/14 stelt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd. § 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of; 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of; 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Daarnaast luidt het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

- 4.3.2.

Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

- 1) Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?
- 2) Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?
- 3) Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

De verwerende partij kan zich aldus niet verbergen achter de zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de verweerster bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient rekening te houden met de internationale verplichtingen en het gezinsleven van de betrokken persoon.

Na de lezing van de bestreden beslissing dient echter vastgesteld te worden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke en de humanitaire omstandigheden eigen aan verzoekers dossier.

De motiveringsplicht is geschonden.

- 4.3.3.

Het zal de Raad voor Vreemdelingenzaken onmiddellijk opvallen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de hierboven vermelde bestreden beslissing vervat in de bijlage 13 septies geen rekening houdt met alle feitelijke en juridische ontwikkelingen in verzoekers dossier.

Inderdaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt in de bestreden beslissing dd. 17/02/2017 geen rekening met de feitelijke en juridische ontwikkelingen die zich voordeden na de uitwijzingsbevelen.

De verzoeker diende een verblijfsmachtiging in op datum van 08/02/2017, in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Er wordt omtrent dit verzoekschrift tot humanitaire redenen niets gemotiveerd in de bestreden beslissing hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken hierover evident niet onwetend kan zijn.

de bestreden beslissing verwijst inderdaad nergens naar het verzoekschrift op basis van humanitaire omstandigheden, in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De beslissing is bijgevolg absoluut niet gebaseerd op ALLE feitelijkeheden en procedure-elementen.

De feitelijke elementen en de rechtsmiddelen waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken niet onwetend is, werden niet betrokken in de beslissing van uitwijzing met vasthouding dd. 17/02/2017.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat hij zich beroept op diverse rechten in zijn verzoek tot regularisatie op basis van humanitaire redenen.

a)

Onder andere werd de aanvraag ingediend op grond van het recht op arbeid / werk.

De vraag is waarom verzoekers aanvraag tot regularisatie niet behandeld werd voorafgaand aan het nemen van de voorliggende beslissing.

Nochtans staat te lezen in het artikel 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese unie dat éénieder het recht heeft om te werken.

“Artikel 15 Vrijheid van beroep en recht om te werken

Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.”

Het recht op arbeid / werk wordt ook gegarandeerd in verschillende verdragen en verklaringen.

Artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens” ;

Artikel 6 van het internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten ;

Artikel 1 van het Europees sociaal handvest ;

De staat gaat voorbij aan zijn verplichting rekening te houden met alle concrete elementen eigen aan verzoekers situatie. De verzoeker toont aan dat hij kan te werk gesteld worden.

De verzoeker toont aan dat hij niet steunt op het sociaal stelsel.

De verzoeker toont aan dat hij werkwillig is.

En toch houdt de Dienst Vreemdelingenzaken hier geen rekening mee.

Verzoeker wordt niet enkel zijn verblijfsrecht ontzegd, maar ook zijn recht op arbeid en wordt thans het land uitgewezen.

b)

Verder heeft verzoeker zich ook kunnen beroepen op artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft een duurzame relatie heeft met mevrouw M(...) D(...).

Verzoeker heeft ook een broer met de Belgische nationaliteit, S(...) F(...) N(...). Dit is de enige familie op wie verzoeker nog kan rekenen.

4.4.

Uit bovenstaande uiteenzettingen blijkt dat de beslissing behept is met schendingen van verschillende rechten.

- 4.4.1.

Er werd reeds verwezen naar artikel 8 E.V.R.M.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De aanvraag tot verblijf conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet ook ingediend, omdat verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw M(...) D(...).

In casu werd artikel 8 E.V.R.M. ingeroepen.

De bestreden beslissing leest omtrent het artikel 8 E.V.R.M.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

De Dienst vreemdelingenzaken erkent dus dat de relatie beschermt wordt door artikel 8 E.V.R.M., maar komt tot de conclusie dat deze relatie gedurende het illegaal verblijf werd opgebouwd en bijgevolg kan verzoeker niet rekenen op de bescherming van artikel 8 E.V.R.M. bij huidige verwijderingsmaatregel.

Echter gaat de beslissing volledig voorbij aan het feit dat de relatie ook één van de elementen is, die werd ingeroepen in de aanvraag conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker erkent dat een relatie, welke beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. niet automatisch recht geeft op verblijf, echter heeft verzoeker een aanvraag tot verblijf ingediend. Hij wenst zijn verblijf te legaliseren volgens de voorziene procedure. Hij beroept zich hierbij op verschillende humanitaire omstandigheden, waaronder zijn relatie. Dit had dus evident moeten opgenomen worden in huidige beslissing.

Er bijgevolg een belangenafweging gemaakt te worden, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een fair Balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Gelet op het feit dat in casu nooit deze afweging werd gemaakt ondanks de hangende aanvraag 9bis Vw, is huidige beslissing in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vorm het een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

- 4.4.2.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het gezinsleven niet enkel gewaarborgd wordt door artikel 8 E.V.R.M., maar ook door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Dit Handvest heeft directe werking in België en dient bijgevolg ook gerespecteerd te worden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt:

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.’

- 4.4.3.

Verder miskent de beslissing ook het hoorrecht.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in een zeer dubieuze motivering dat de verzoeker voorafgaandelijk zou gehoord zijn.

Verzoekers handtekening gaat evenwel deze vermelding op de bestreden beslissing vooraf.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat uit van een nogal zeer éézijdige kijk.

Blijkbaar telt voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel het vertrek en wordt het niet geduld dat de verzoeker een verblijfsrecht om humanitaire redenen indiende, waarin in de bestreden beslissing niets omtrent gemotiveerd werd.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag een veelheid aan documenten voor die aantonen dat de verzoeker wel degelijk kan werken en geïntegreerd is en een duurzame relatie heeft.

De handelwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken wringt omdat de verzoeker voorafgaand aan de beslissing dd. 17/02/2017 niet gehoord werd zodat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld de weigeringsbeslissing en de nadelige gevolgen ervan te vermijden.

Omtrent verzoekers humanitaire regularisatie werd niets gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Uiteraard kan de Dienst Vreemdelingenzaken het niet-horen van de verzoeker bij het nemen van de beslissing dd. 17/02/2017 niet omzeilen door de verzoeker thans te horen.

Eventuele a posteriori elementen kunnen de tekortkoming van het totstandkomen van de bestreden beslissing evident niet herstellen.

Het recht gewaarborgd in het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie houdt meer in dan een louter formalistische benadering.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, stelt eveneens dat “eenieder recht” heeft op een behandeling die “onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn” is.

De verzoeker werd ernstig geschaad door de schending ervan.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat over tot de arrestatie van de verzoeker, beveelt nadien tot de vasthouding en terugleiden en motiveert in de bestreden beslissing nergens waarom niet ingegaan wordt op het verzoek tot regularisatie wegens humanitaire redenen in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het is dan ook kennelijk onredelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om over te gaan tot deze arrestatie en terugleiding zonder in te gaan op het verzoek tot regularisatie in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten.

Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om deze feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

Hoe het ook zij, de Dienst Vreemdelingenzaken kan met de voorliggende motivering niet aantonen dat verzoekers procedurele stappen waaronder het verzoek tot regularisatie in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet daadwerkelijk betrokken werden in de bestreden beslissing. De motiveringsverplichting is bijgevolg geschonden.

4.5.

- 4.5.1.

Verzoeker heeft nog maar 1 aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Deze aanvraag werd nog niet beoordeeld. Verzoeker is nog steeds in afwachting van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ondanks het uitblijven van een beslissing gaat Dienst Vreemdelingenzaken toch over tot het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Dit is volledig in strijd met de vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij een hangende aanvraag, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet Dienst Vreemdelingenzaken eerst nagaan welke elementen en argumenten je inroept.

Hier werd dit evident volledig nagelaten.

Verzoeker kan dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van state met nummer 196.577 van 01 oktober 2009 en arrest met nummer 198.507 van 3 december 2009.

*In beide beslissingen wordt dezelfde motivering gegeven:
(...)*

In beide arresten werd het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd, vanwege een schending van de motiveringsplicht.

Immers moet bij het nemen van een beslissing alle elementen eigen aan het dossier in rekening gebracht worden.

In casu kon niet geoordeeld worden dat het indienen van een verzoek tot machtiging van verblijf op zich geen hindernis uitmaakt voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, bij wijze van politionele maatregel, zonder effectief rekening te houden met het ingediende verzoek en de buitengewone omstandigheden die hierin opgenomen waren. Het beginsel van behoorlijk bestuur is dan ook geschonden.

Huidige arresten betreffen 2 principaarresten, welke de Dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten te volgen.

De gelijkenissen zijn treffend, in casu is er geen enkele motivering terug te vinden omtrent de hangende aanvraag conform artikel 9bis.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft volledig nagelaten om na te gaan of huidige aanvraag een hindernis vormt voor het uitvoeren van een verwijderingsmaatregel.

Het feit dat reeds verschillende asielpcedures negatief werden afgesloten impliceert niet dat de aanvraag om humanitaire redenen automatisch ook negatief wordt afgesloten en deze aanvraag geen andere elementen, welke losstaan van een asielaanvraag ,inhouden die een verwijderingsmaatregel verhinderen.

Echter werd dit nagelaten om te onderzoeken door Diest Vreemdelingenzaken. Nergens wordt er enige verwijzing gemaakt naar de hangende aanvraag conform artikel 9bis.

in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, impliceert dit een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsverplichting.

- 4.5.2.

Verzoeker erkent dat op datum van 20/02/2017 een beslissing tot onontvankelijkheid genomen werd. Echter wettigt een posteriori weigeringsbeslissing inzake de aanvraag 9bis, evident de huidige beslissing (13sexies) niet. Immer bestond op het moment van het nemen van de huidig bestreden beslissing, de onontvankelijkheidsbeslissing nog niet. De beslissing is hoe dan ook behept met een schending van de motiveringsplicht.

Op het moment van het nemen van de beslissing, kon nog geen rekening gehouden worden met de onontvankelijkheidsbeslissing, gelet op het feit dat die nog niet genomen was.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de mening zou zijn toegedaan dat een weigeringsbeslissing van een aanvraag 9bis, automatisch impliceert dat er geen humanitaire omstandigheden aan de orde zouden zijn, zou hier ook moeten op gemotiveerd worden.

Verder stelt verzoeker zich toch enige vragen bij de werkwijze van Dienst Vreemdelingenzaken;

Verzoeker diende op datum van 08/02/2017 een aanvraag conform artikel 9bis Vw in.

Op datum van 17/02/2017 werd verzoeker gearresteerd en reeds op datum van 20/02/2017 werd een ontvankelijkheidsbeslissing genomen.

Er lijkt geen goed onderzoek gevoerd te zijn en lijkt gewoon snel een onontvankelijkheidsbeslissing, gelet op het feit dat verzoeker reeds gearresteerd was.

4.6.

Verzoeker wenst te verduidelijken dat de rechter bij de beoordeling gedurende de UDN-procedure een beoordelingsfout gemaakt heeft.

- 4.6.1.

*Het arrest, dd. 23/02/2017 stelt:
(...)*

De Raad stelt dat het indienen van een aanvraag conform artikel 9bis Vw geen schorsende werking heeft.

Dit werd ook nooit opgeworpen door verzoeker.

Echter dient uit een beslissing tot verwijdering wel duidelijk te blijken dat alle elementen eigen aan het dossier in overweging werden genomen bij het nemen van de beslissing.

De raad volgt prima facie de Dienst Vreemdelingenzaken welke stelt dat de formele motiveringsplicht niet noodzakelijk vereist dat er melding moet gemaakt worden met een hangende aanvraag 9bis.

Dit is vooreerst in strijd met de vaste rechtspraak van de RVS.

De Raad stelt terecht dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de gevallen voorzien in artikel 7 een bevel kan of moet nemen, onverminderd de voordelige bepalingen vervat in het internationaal verdrag.

De raad meent echter dat een loutere verwijzing naar het artikel 74/13 Vw automatisch impliceert dat de formele motiveringsplicht werd nageleefd.

De loutere verwijzing naar een wetsartikel impliceert, volgens de Raad, een individueel onderzoek waarbij de verwerende partij automatisch welbepaalde fundamentele rechten, zou onderzocht hebben.

Dit is evident volledig foutief.

- 4.6.2.

De raad is van oordeel dat het hoorrecht aan de orde is.

*Hieromtrent wordt er verder gesteld:
(...)*

De Raad meent dat er voldaan is aan het hoorrecht, omdat verzoeker voor het nemen van een beslissing een aanvraag conform artikel 9bis VW heeft ingediend

Echter raakt deze redenering kant, noch wal. Immers blijkt nergens uit de beslissing dat de elementen die verzoeker heeft ingeroepen, werden beoordeeld in de verwijderingsmaatregel.

De bestreden beslissing is juist behept met een motiveringsschending vanwege het feit dat dit niet gebeurde. Hoe kan de Raad dan stellen dat er rekening gehouden is met de elementen die verzoeker heeft aangebracht in zijn aanvraag en bijgevolg het hoorrecht werd nageleefd. Dit is evident een volledig foutieve motivering.

Het doel van het recht tot horen is evident niet bereikt.

4.7.

Zoals reeds aangehaald kan de Dienst Vreemdelingenzaken enkel overgaan tot de aanhouding van een vreemdeling, voor zover er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Nergens uit de beslissing blijkt of de Dienst Vreemdelingenzaken is nagegaan of er minder dwingende maatregelen heeft overwogen. Dit is nochtans een wettelijke verplichting.

In casu zijn er evident minder verregaande maatregelen voor handen.

Hij heeft een vast adres dat gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker werd er zelfs actief opgespoord.

Verzoeker vormt ook geen enkel gevaar voor de openbare orde.

De dienst Vreemdelingenzaken had kunnen werken met een vaste aanmeldingsplicht of met een borgstelling, zonder onmiddellijk te moeten overgaan tot de aanhouding van verzoeker.

Toch blijkt nergens uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken enige ander maatregel heeft overwogen of waarom hij meent dat ze in casu niet aan de orde zouden zijn. De motiveringsplicht is geschonden.

De aanhouding van verzoeker is disproportioneel met het vooropgestelde doel.

4.8.

De Dienst Vreemdelingenzaken pleegt derhalve machtsmisbruik door de verzoeker te dwingen het land te verlaten en hem zelfs een inreisverbod op te leggen.

De motivering van de bestreden beslissing van uitwijzing die niet afdoende ingaat op verzoekers uitzonderlijke verblijfssituatie geeft aldus aanleiding om tot vernietiging van de bestreden beslissing over te gaan.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bestreden beslissing is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekende partij kan invoeren om wel in België te verblijven.

Inderdaad van het zorgvuldigheidsbeginsel, zich goed voor te bereiden bij het vellen van haar oordeel en zich hierbij te baseren op een correcte feitenvinding.

Van de verzoeker kan niet verlangd worden zijn partner in de steek te laten en het grondgebied te verlaten conform de betekende beslissing van uitwijzing

De werkwijze en de afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

De bestreden beslissing dient ingetrokken te worden."

4.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM zonder enige nadere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodoende dat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of dit zelf in te vullen, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Waar de verzoekende partij een schending van haar rechten van verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (cf. RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Wat de schending van artikel 23 van de UVRM betreft, wijst de Raad erop dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens een beginselverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft in het Belgisch recht, zodat de schending van artikel 23 ervan niet op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.018; RvS 22 december 2008, nr. 189.064). Daarnaast moet worden geduïd dat artikel 6 van het ECOSOC-Verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd zodoende dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 6 van het ECOSOC-verdrag niet dienstig kan aanvoeren (cf. RvS 21 december 2005, nr. 153.073).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat

ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet evenals artikel 74/14, § 3, 4° en 6° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie en geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 09/12/2012, 12/04/2013, 13/09/2013, 17/01/2014, 07/11/2014, 14/07/2016 en 03/12/2016, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist. Tevens verwijst de gemachtigde omstandig naar de vier eerder ingediende asielaanvragen en geeft aan dat door het CGVS en de RVV na diepgaand onderzoek werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. De gemachtigde oordeelt dat uit deze vaststelling redelijkerwijze kan afgeleid worden dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en dat het dossier geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, dit geen gerechtigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM, waarbij wordt gewezen op rechtspraak van het EHRM. Gelet op bovenstaande vaststellingen, die geenszins worden weerlegd door de verzoekende partij, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou er sprake zijn van een stereotiepe motivering en een gebrek aan een individuele beoordeling. In deze mate maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 7 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)"

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, dat met voormeld artikel 8 correspondeert, wijst de Raad op het volgende.

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

4.2.1 De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke en juridische ontwikkelingen die zich voordeden na de uitwijzingsbevelen en wijst op de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij op 8 februari 2017 indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ze stelt dat omtrent deze aanvraag niets werd gemotiveerd terwijl de gemachtigde hiervan niet onwetend kan zijn. De verzoekende partij wijst erop dat zij zich in voormelde aanvraag beroept op diverse rechten, zoals onder meer het recht op arbeid. Ze stelt zich de vraag waarom haar aanvraag tot regularisatie niet werd behandeld voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en wijst erop dat zij te werk kan gesteld worden, dat zij niet steunt op het sociaal stelsel en dat zij aantoonde dat zij werkwilgig is. De verzoekende partij betoogt dat haar niet enkel het verblijfsrecht wordt ontzegd maar ook dat haar het recht op arbeid wordt ontzegd en dat ze thans het land wordt uitgewezen. Ze wijst er tevens op dat zij een duurzame relatie heeft met mevrouw M. D. en dat ze een broer van Belgische nationaliteit heeft, zijnde meneer S. F. N. De verzoekende partij voert vervolgens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt dat gezien haar duurzame relatie, een belangenafweging diende gemaakt te worden, hetgeen echter niet gebeurde ondanks de hangende 9bis-aanvraag.

In de mate dat de verzoekende partij lijkt te willen aangeven dat de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing haar aanvraag tot regularisatie diende te behandelen, wordt opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing en dat zulke aanvraag de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de formele motiveringsplicht noodzakelijk vereist dat in de thans bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet was ingediend en nog hangende was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. De Raad wijst er overigens op dat voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 20 februari 2017 en dat aldus de aangehaalde elementen niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Tevens wijst de Raad erop dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt waarmee de gemachtigde rekening dient te houden alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen. Enkel aangaande deze elementen en eventueel toepasselijke hogere rechtsnormen kan de verzoekende partij een gerechtigde verwachting koesteren dat er over gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar haar duurzame relatie en naar het feit dat ze een broer heeft in België. Dienaangaande verwijst ze tevens naar artikel 8 van het EVRM.

Er dient echter vastgesteld te worden dat de verzoekende partij voornamelijk een theoretisch betoog voert. Door louter te stellen dat ze een duurzame relatie heeft evenals een broer in België toont de verzoekende partij geen beschermenswaardig familieleven aan. De beweringen van de verzoekende partij worden immers op geen enkele manier gestaafd. Hoewel de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend voor het nemen van de bestreden beslissing, heeft verwezen naar het feit dat zij een duurzame relatie zou hebben met mevrouw M. D. en tevens gesteld heeft 'familie' te hebben in België zonder dat er sprake is van een broer, heeft zij in het kader van deze aanvraag geen enkel stuk bijgevoegd dat ook maar een begin van bewijs zou inhouden van het bestaan van voormelde mevrouw, laat staan van het bestaan van een duurzame relatie, noch van haar broer, dit terwijl de aanvraag wel werd gestoffeerd met een zeer uitgebreide stukkenbundel, vooral bestaande uit verklaringen op eer van talrijke derden, maar niet van de vermeende partner of de broer van de verzoekende partij. Ook bij het huidige verzoekschrift wordt geen enkel stuk gevoegd waaruit het bestaan van een duurzame relatie met mevrouw M. D. zou blijken of zou blijken dat de verzoekende partij een broer in België heeft. Bovendien blijkt uit een stuk met als stempel vermoedelijk 18 september 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de verzoekende partij de vraag af zij familie heeft in België niet heeft ingevuld en ook uit het administratief verslag van 16 februari 2017 blijkt dat zij geen enkele melding heeft gemaakt van een relatie of een broer. Er lijkt derhalve geen sprake te zijn van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven.

Ten overvloede merkt de Raad bovendien op dat de term “familie- en gezinsleven” zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een broer met de Belgische nationaliteit, laat de Raad tevens gelden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (aan)verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen (aan)verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen (aan)verwanten. *In casu* beperkt de verzoekende partij er zich toe te verwijzen naar een broer met de Belgische nationaliteit, hetgeen overigens geenszins wordt gestaafd, maar toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar broer zodoende dat zij geenszins een beschermenswaardig gezinsleven met haar broer aannemelijk maakt.

Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de gemachtigde niet verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben en geen belangenafweging doorgevoerd te hebben. Ook een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog dat zij recht op arbeid heeft en werkwillig is een schending van het privéleven aannemelijk.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. De Raad benadrukt dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot haar privéleven aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. Er dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij door louter te stellen dat zij recht op arbeid heeft en werkwillig is niet concreet uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan en op welke manier de bestreden beslissing een schending van het privéleven in de zin van voormeld artikel 8 zou uitmaken. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De Raad wijst er bovendien op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande haar privéleven. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, dit geen gerechtigde verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aannemelijk gemaakt nu de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien artikel 7 van het Handvest met voormeld artikel 8 correspondeert.

Waar de verzoekende partij wijst op haar recht op arbeid overeenkomstig artikel 15 van het Handvest van de grondrechten van de Unie en artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest, merkt de Raad op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing aan de verzoekende partij geenszins het recht op arbeid

heeft ontzegd doch heeft beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering overeenkomstig artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet evenals artikel 74/14, § 3, 4° en 6° van de vreemdelingenwet. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde bepalingen primeren op de verblijfswetgeving daar dit recht op arbeid er niet aan in de weg staat dat de verzoekende partij zich, alvorens zij zich op dat recht zou kunnen beroepen, reglementair op het grondgebied bevindt, *quod non*.

Waar de verzoekende partij de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83).

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

*- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(...)”*

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81). In de mate dat het betoog van de verzoekende partij in deze zin kan begrepen worden, wijst de Raad op het volgende.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, hetgeen binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ptn. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 26 september 2013, C-418/11, *Texdata Software*, pt. 84; HvJ 10 september 2013, *G. en R.*, C-383/13 PPU, pt. 33; HvJ 18 maart 2010, *Alasini e.a.*, C-317/08 t.e.m. C-320/08, pt. 63).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 37).

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het

hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40).

Gelet op de hiervoor omschreven doelstelling van het hoorrecht, kan worden aangenomen dat ze bereikt is doordat de verzoekende partij immers kort voor de bestreden beslissing een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend in het kader waarvan zij alle relevante elementen heeft bijgebracht die naar haar mening een machtiging om verblijf rechtvaardigen. Zij heeft aldus de kans gehad om in het kader van voormelde aanvraag voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (*cf.* RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). De verzoekende partij toont niet aan dat zij in de gegeven omstandigheden nogmaals zou moeten zijn gehoord alvorens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, temeer nu zij zich op dezelfde elementen steunt als deze aangehaald in voormelde aanvraag. *In casu* moet dus worden vastgesteld dat aan het doel van het recht om te worden gehoord is voldaan gezien de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geïnformeerd was over de specifieke situatie van de verzoekende partij. De schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt bijgevolg niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad van State, kan het verder volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak nu *in casu* de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat met de elementen zoals aangehaald in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die bovendien geenszins schorsende werking heeft, rekening diende gehouden te worden bij de thans bestreden beslissing, dit gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig privé- en gezinsleven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, niet zou steunen op deugdelijke motieven of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens, geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de materiële motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Een schending van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel, van het recht op horen en van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 15 van het Handvest van de grondrechten van de Unie en van artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU